

При Орловото перо — вож-
дът на едно индийско племе,
дошелъ единъ отъ хората му —
Червениятъ огънь и се оплакалъ:

— Орлово перо, твоятъ синъ
— Лъвската стъпка ме бутна съ
измама отъ коня и ми грабна
моя славенъ жребецъ. Накарай
го да ми върне коня!

Орловото перо намръщилъ
вежди и заповѣдалъ да изви-
катъ сина му.

— Защо си взелъ коня на то-
зи човѣкъ? — попиталъ той
строго.

— Не съмъ го вземалъ. Той
лъже! — рекълъ синътъ.

— Не, азъ, а твоятъ синъ лъ-
же! — обадилъ се индиецътъ.

— Какъ може синътъ на Ор-
ловото перо да лъже! — изви-
калъ гнѣвно вождътъ и заповѣ-
далъ за наказание да изгорятъ
съ жерава ржката на индиеца.

Тѣй и станало. Но когато
отвели Червения огънь, при

Орловото перо, дошла жена му
и казало тъжно:

— Недей наказва много Чер-
вения огънь! Защото по това
време азъ бѣхъ на полето и
видѣхъ, че нашиятъ синъ на-
истина съ измама го бутна отъ
коня. Червениятъ огънь има
право.

Никога до сега никой не
билъ виждалъ лицето на Орло-
вото перо така мрачно. Щомъ
чулъ това, което казала жена
му, той заповѣдалъ да освобо-
дятъ Червения огънь и да
доведатъ сина му. Тогава по-
гледналъ страшно сина си и
казалъ:

— Досега нѣмаше по-спра-
ведливъ човѣкъ отъ Орловото
перо. Ти излъга собствения си
баща и стана причина да из-
върша най-голѣмата несправе-
дливост. Отъ днесъ ти вече
не си мой синъ!

И той взелъ желѣзенъ лъкъ